

Ne in ja

Milan
Jesih

* * *

Veter sam
v postelji oljke
na temne strune
listov
se igra.

Preden zaspi,
ga neslišno
ogrne
zvezdnata odeja
neba,

in preden v sanjah
umre od daljav,
zavzdihne
še enkrat
doma.

* * *

O voda,
o mrzlo kamenje
vode,
ki se vališ
čez mrzlo vodo
kamenja,

in mrzla voda
vetra,
ki se zaganja vate,
o mrzli veter
vode,
in te drobno kodra,
o voda.

* * *

Tam temna
pšenica
in svetel deklič —
daj, mi položi

hladni srpiček
na čelo,
daj, mi položi
prstek

na usta,
da ne pokličem
jutra
od srčevih ran.

* * *

Tihi veter
maja,
tam majhna
Lakota

počasi
spi.
Ti mi daj
pušelj

na lice!
Ti daj,
bova polje
ljubila.

* * *

Gazela bela
večera
v belem vrtu
večera
zastala v belem.

Bela zvezda
večera
na belem nebu
večera
bela.

Belo
večera
v belem belem
večera
belo.

* * *

Zorano polje
zrcala,
ki si se
slekla

pred otrokom
očesa,
vrgla
ogenj,

položila
kruh
na sveže počesano
mizo neba.

* * *

Nekoč bosta
slovo in vrnitev
v beli kapeli
večera daljave

ko v krčmi popotni
sedela
davne ljubezni
zatajevane

prekasno vesela
in si kopala
v zaceljene
rane.

* * *

Mlada
premog in britev
v belem vrtu

večera
pila mutaste vode
globoko

do omame od ljubezni
in brez kraja
brbljala.

* * *

Svetla, bela ura
jutra
nastežaj odprta
se mila golobica

vzpne v nebo
iz vrta,

na podstrehi mračni
prah
slap neviden pada
in trdó
se menita
gojzar in čelada.

* * *

Petelin zvezd in mórja
si nataka
vročih barv
iz odprtega neba

in bela koklja jutra
na globokem pragu jutra
kokodaka
ime neimenovanega;

vtem lahkoživa
dama dame zraka
sama je
prežalostna

in v snu
čaka prigode
z ust vetra:
ne in ja.

* * *

Kvišku
se vzpel
beli konj
oceana

in padel
spet
ptica neba
poteptana.

* * *

V zlatem kljunčku
ključek zlat
prinese
ptičica neba

otrokom svojim
za igrat
in ne
in ja.

* * *

Šumita
reka in dež
dolgo,
zvesto.

Par konj sta
skoz noč,
kliče ju
Bog.

* * *

Bela ptička
se umiva v snegu,
sam kaže
rožnat kljunček

pot —
tam se je bratec
mrtvec k nebu
ulegel,

tam mu z dihom
kletko
v raj
odprl je Gospod.